

ਅਪੀਲ ਸਿਵਲ

ਐਸ.ਐਸ. ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਅੱਗੇ

ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ- ਪੇਸ਼ਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1963 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 45 ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ

ਪੰਜਾਬ ਭੂਮੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਾਰਜਕਾਲ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X) - S. 19-ਏ -ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗੀ- ਕੀ ਉਹ ਪ੍ਰੀ-ਏਮਪਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ- ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਾ- ਕਦੇਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੇਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰੀ-ਏਮਪਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਥਾਂ ਪੂਰਵ-ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ

ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੂਰਵ-ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ! ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀਆਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਤਹਿਤ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਗਾਊਂ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਯੋਗ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਬਜ਼ਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਲੈਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੇ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਾਣਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਜਸਟੀਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਨੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਫੈਸਲਾ

ਲੈਣ ਲਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਐਚ. ਐਲ. ਸਰੀਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਮ.ਐਸ. ਜੈਨ ਅਤੇ ਮਿਸ ਆਸ਼ਾ ਕੋਹਲੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਐਸ. ਐਲ. ਪੁਰੀ ਅਤੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ ਪੁਰੀ- ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ।

ਫੈਸਲਾ

ਦੁਲਤ, ਜੇ.-ਸਰਤਾਜ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੂੰ 138 ਕਨਾਲ 19 ਮਰਲੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ 24,500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ 21,500 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕਈ ਆਧਾਰਾਂ ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਧੀਆ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕੁਝ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਪੂਰੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ 21,500 ਰੁਪਏ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਬਚਾਅ ਪੱਖ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਸੀ ਕਿ ਜੇ

ਉਸਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਗਾਊਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ-ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕੀਮਤ, ਭਾਵ 24,500 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕੁਝ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਸਨ। ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਗਭਗ 22 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਲਗਭਗ 20 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ 28,640 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ 30 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਤੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ, ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਵੱਲੋਂ ਕ੍ਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਅਪੀਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਹੀ ਖੇਤਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀਮਤ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਨੁਪਾਤੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ(1963 ਦਾ ਐਸ.ਏ.ਓ. 45 ਅਤੇ 1964 ਦਾ ਐਸ.ਏ.ਓ. 10), ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ-ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿਮਾਂਡ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ

ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਕਿ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰੀ-ਐਮਪਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਨੁਪਾਤ ਕੀਮਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਇਕ ਖਾਸ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਇਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਉਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਜਿਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਪਲਟਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

(1) ਪੰਜਾਬ ਭੂਮੀ ਸੁਰੱਖਿਆ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ, ਵਰਤੋਂ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਤਬਾਦਲਾ, ਵਟਾਂਦਰਾ, ਲੀਜ਼, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ, ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗੀ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸਹਿਕਾਰੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਾਦਲਾ, ਵਟਾਂਦਰਾ, ਲੀਜ਼, ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕੋਲ ਲਗਭਗ 22 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ 20 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਦਾਲਤਾਂ

ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ, ਧਾਰਾ 19-ਏ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕੁਆਇਰ ਕਰਨ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ 30 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਫਰਮਾਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਜੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਮਾਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਘਟਨਾ ਤੇ, ਅਰਥਾਤ, ਇਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਤੇ, ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ-ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕੁਝ ਖੇਤਰ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਫਰਮਾਨ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਫਰਮਾਨ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋ ਵੀ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ

ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਫਰਮਾਨ ਦੇਣਾ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀਆਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਪੁਰੀ ਨੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰਵ-ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਏਗਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ, ਕੀ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ

ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਗਾਊਂ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਯੋਗ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਬਜ਼ਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਐ ਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ। ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਲੈਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੇ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਏ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਗਾਊਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਟਕਰਾਅ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਵਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ-ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਫਰਮਾਏ ਗਏ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜੋ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Onam
Translator